

DE AUDITIEVE VUIST GENAAMD 'HEAT' - HET MISSION STATEMENT VAN SOULSISTER

Het jaar 1989 bracht mensen aan het dansen met de 'Lambada' en werd feestelijk afgesloten met Technotronics 'Pump up the Jam', wereldwijd de grootste Belgische hit sinds 'Dominique' van Soeur Sourire. Met 'Nevermind' zou Nirvana in 1991 de splinterbom genaamd *grunge* ontsteken, die de markt met de nodige punch injecteerde en ook de jaren daarna het landschap domineerde. Daar tussenin zat het relatief kalme muzikale jaar 1990. Behalve voor Soulsister, dat met 'Heat' de beste Belgische plaat aller tijden afleverde. Een overdreven bewering? Allesbehalve. Lees gerust mee.

Een half jaar eerder, in de zomer van 1989, waren Jan Leyers en Paul Michiels noest aan het schaven aan demo's op een Boecheutse zolder. De knusse homestudio van Jan Leyers was uitgerust met een Ataricomputer die toen al een beetje primitief was. Op een korte tijdspanne van een aantal maanden schreven ze het merendeel van de 'Heat'-demo's. De eerste aanzet van 'Through Before We Started', de uiteindelijke lead-single en locomotief van het album, werd pas in november 1989 in New York geschreven, op de piano van manager Michael Lang. Op het moment dat in Berlijn de muur viel, werd er hard gezwogd aan de demo's, maar die ingrijpende gebeurtenis zou niet meteen inspiratie opleveren. Amerika wél. Het nummer 'Well Well Well' - één van de absolute meesterwerken op 'Heat' - vat perfect de eerste trip naar New York City samen. De stad en zijn contrasten bleken overweldigend, verlokkelijk en onverbiddelijk. Op dat moment schoof Michael Lang producer Chris Lord-Alge naar voren, een nobele onbekende voor Soulsister. Lord-Alge bleek meer engineer-producer dan producer-producer. Hij was enorm bezig met *the sound*, veel minder met de structuur of het puur muzikale van een nummer. Van hem kwam de briljante ingeving om de bridge van 'Through Before We Started' aan het begin van het nummer te zetten.

'Als je die demo's terug beluistert, hoor je grijze muziek. Lord-Alge heeft er kleurenfilm van gemaakt.' aldus Jan Leyers.

Muzikaal vallen de Amerikaanse invloeden het meest op in het refrein van 'Facing Love', dat door de herhaling doet denken aan het beste werk van The Ronettes of The Crystals. 'Facing Love' is het enige Motown-nummer op de plaat, waardoor het een beetje de spirituele opvolger van 'The Way to Your Heart' is geworden. De Motown-feel wordt nog versterkt door Steve Ferrone op drums. Ferrone was toen al legendarisch in muzikantenkringen, en leek onbetaalbaar voor een Belgische band. Maar hij was verbazend makkelijk te overtuigen. Hij had *drive* en *power* op overschot, en bleek extreem efficiënt. De drums op 'Wishing' zijn die van de eerste take. Fouten speelde hij niet: een tweede take resulteerde in een afwijkende *shuffle*. Zoals de sax van Clarence Clemons uit de duizenden te herkennen is, hoort een getraind oor meteen dat het Steve Ferrone betreft.

Leyers en Michiels hebben nooit de druk gevoeld om 'Heat' Amerikaans te maken na het eclatante trans-Atlantische succes van debuutplaat 'It Takes Two'. Over dergelijke zaken werd bijzonder weinig nagedacht. De heren stonden sowieso scherp op muzikaal vlak, en wilden deuren inbeuken. Energie

verspelen aan onbenulligheden was uit den boze, en dus volgden ze gezellig stuurs hun eigen neus. Eerdere hits als 'Like a Mountain' of 'Blame You' bevatten 100% het Soulsister-DNA, en dat soort nummers wilden ze op 'Heat' verder uitwerken. De afwisseling van de zangpartijen is altijd hun sterkte geweest, en dat hoor je op 'Wishing' en in de bridge van 'Fallen Angel'.

'Fallen Angel' is, in tegenstelling tot wat vaak gedacht wordt, niét geïnspireerd door de film 'Der Himmel Über Berlin' van Wim Wenders, waarin een engel kiest om sterfelijk te worden zodat hij menselijke geneugten kan ervaren. 'Fallen Angel' vertelt het *femme fatale*-verhaal, een poging om een vrouw te beschrijven die stiekem met alles wekomt. Niet eens omdat ze zo knap is, maar door een zelfzekerheid waarbij je een heel weerloos gevoel krijgt. Er bestaan demo's van 'Fallen Angel' in een veel sneller tempo, en er is heel lang getwijfeld of het een snel of een traag nummer moest worden. Maar er stond al flink wat uptempo op 'Heat', dus met 'Fallen Angel' wilden ze een rustpunt creëren. Ook 'Call It Love' en 'Lifetime' zijn bedoeld als serene momenten op een pittige plaat.

Was 'It Takes Two' nog zoeken en aftasten in de studio, dan hadden ze het systeem als een geroede voetbalploeg in de vingers bij 'Heat'. Het was 24/7 Soulsister in die dagen. 'Heat' is geschreven dankzij een geut van creativiteit. Er zijn zelfs een aantal nummers afgevallen; van 'Family Jewels' en 'Who Needs Trouble' bestaan uitgewerkte demo's. En dan is er natuurlijk nog de *hidden track*, nummer dertien op 'Heat'. Dat was een spelerei van producer Chris. Tien seconden lang hoor je een psychedelische mix van een zestal nummers. Jan Leyers vergelijkt het graag met een abstracte streek op het doek. Muziek-technisch lijkt het alsof de zangstem door water gaat. Alsof je iets twee keer hoort, en de tweede keer trager start en tegen het origineel wringt.

Van 'Heat' werden uiteindelijk zeven singles uitgebracht: 'Company', 'Facing Love', 'Fallen Angel', 'She's Gone', 'Through Before We Started', 'Well Well Well' en 'Sweet Dreamer'. Dat is vergelijkbaar met 'Faith' van George Michael of 'Thriller' van Michael Jackson. Hoewel Jan Leyers ooit stelde dat hij een enorme radiosmaak heeft en graag singles hoort, zit er tussen iets zeggen en effectief ook dergelijke hits afleveren een wereld van verschil. *Faut le faire*. Achteraf terugkijkend lijkt het simpel, en was er nooit een gevoel van zwoegen. Enkel opwinding, enthousiasme en nieuwsgierigheid.

'Heat' klinkt ook vandaag nog enorm fris. Geen belegen sounds, geen foute drums, geen overdreven studiofoefjes. De juiste combo van een pure productie, een uitgekiende mix en twaalf steengoede songs. Chris Lord-Alge deed zaken in de studio waarvan Leyers en Michiels duizelden. Hij stelde microfoons op in alle hoeken van de studio, wat hij *close room miking* noemde. Ook Werner Pensaert, de *engineer* van de eerste Soulsisterplaat, profiteerde van die nieuwe kennis. Lord-Alge begon om 10.30 uur met mixen en was om 13.00 uur klaar. Hij werkte hallucinant snel – geen evidentie in een tijd dat alles nog analoog gebeurde. Eén van de honderd knopjes iets te veel naar links of rechts gaf toen een heel ander resultaat. Er staan heel wat partijen op 'Heat': keyboards, blazers, gitaren, bas, drums, vocalen, en toch klinkt alles fantastisch.

'Chris had de gave om onmiddellijk juist te zijn. Je kan het ook gewoon stielkennis noemen. Een schoenmaker die je schoen gaat herstellen, begint ook niet met wat proberen. Die wéét dat de zool vervangen moet worden.' dixit Jan Leyers. En de titel? Er is immers geen song genaamd 'Heat', dus lijkt het allesbehalve evident om met een gevatte verzamelnaam te komen aandraven. 'De titel komt van manager Michael Lang. We zaten in 'The American Hotel' in Amsterdam, hij zag de warme, gloedvolle hoefoto en zei droog: 'That's 'Heat'', herinnert Paul Michiels zich.

'Heat'. Twaalf tijdloze songs. Een mission statement toen en nu. Een auditieve vuist van een album. De beste Belgische plaat aller tijden. Maar dat wist u natuurlijk al.

Julian De Backer